

Arrest

nr. 268 887 van 23 februari 2022
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 14 februari 2022 houdende de weigering/nietigverklaring/intrekking van een visum en van de beslissingen van 14 februari 2022 houdende een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 21 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaken

1.1. Op 13 februari 2022 worden verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die beide verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem, komende van Addis Abeba (Ethiopië), opgehouden aan de grenscontrole. Op 14 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende de weigering/nietigverklaring/intrekking van een visum. Dit zijn de eerste en de derde bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen ter kennis worden gebracht.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Geachte mevrouw, Meneer L. B. C. (...)

“(…)

X Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

“(…)

Heeft / hebben / werd

“(…)

X uw visum onderzocht. Nummer 050111378, afgegeven: 28.01.2022

“(…) *X het visum is ingetrokken*

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

“(…)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te reizen. Hij is in het bezit van een gedetailleerd toeristisch programma, doch kan betrokkene niet benoemen wat hij wenst te gaan bezichtigen in België. Betrokkene heeft een hotelreservatie van dd 13.02.2022 t.e.m. 15.02.2022. Het terugkeerticket is echter pas op dd 12.03.2022. Hij kan niet aangeven waar hij zal verblijven en hoe hij zijn verblijf zal invullen.

“(…)”

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Geachte mevrouw N. M. P. (...)

“(…)

X Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

“(…)

Heeft / hebben / werd

“(…)

X uw visum onderzocht. Nummer 050111377, afgegeven: 28.01.2022.

“(…) *X het visum is ingetrokken*

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

“(…)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te reizen. Zij is in het bezit van een gedetailleerd toeristisch programma, doch kan betrokkene niet benoemen wat zij wenst te gaan bezichtigen in België. Betrokkene heeft een hotelreservatie van dd. 13.02.2022 t.e.m. 15.02.2022. Het terugkeerticket is echter pas op dd 12.03.2022. Zij kan niet aangeven waar zij zal verblijven en hoe zij haar verblijf zal invullen.

“(…)”

1.2. Op 14 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekende partijen tevens een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit zijn de tweede en de vierde bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen worden ter kennis gebracht.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost,
werd door ondergetekende, ¹

de heer:

naam L. B. (...) voornaam C. (...)

geboren op (...) 1969 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document Paspoort Congo nummer (...)

afgegeven te Minaffet op : 22.04.2021

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Kinshasa

geldig van 12.02.2022 tot 12.08.2022

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Addis Abeba Bole met ET728 (Ethiopian Airlines), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te reizen. Hij is in het bezit van een gedetailleerd toeristisch programma, doch kan betrokkene niet benoemen wat hij wenst te gaan bezichtigen in België. Betrokkene heeft een hotelreservatie van dd 13.02.2022 t.e.m. 15.02.2022. Het terugkeerticket is echter pas op dd 12.03.2022. Hij kan niet aangeven waar hij zal verblijven en hoe hij zijn verblijf zal invullen.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

(...)”

De vierde bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost,
werd door ondergetekende, ¹

mevrouw :

naam N. M. (...) voornaam P. (...)

geboren op (...) 1977 te Kinshasa geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document Paspoort Congo nummer (...)

afgegeven te Minaffet op : 17.03.2021

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Kinshasa

geldig van 12.02.2022 tot 29.03.2022

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Addis Ababa Bole met ET728 (Ethiopian Airlines), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart omwille van toeristische redenen naar België te reizen. Zij is in het bezit van een gedetailleerd toeristisch programma, doch kan betrokkene niet benoemen wat zij wenst te gaan bezichtigen in België. Betrokkene heeft een hotelreservatie van dd 13.02.2022 t.e.m. 15.02.2022. Het terugkeerticket is echter pas op dd 12.03.2022. Zij kan niet aangeven waar zij zal verblijven en hoe zij haar verblijf zal invullen.

*Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde motieven om België binnen te komen en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt een zelfde enig middel ontwikkeld als in het verzoekschrift van verzoeker. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Te dezen werden de bestreden beslissingen op 14 februari 2022 aan verzoekende partijen ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikten zij met ingang van 15 februari 2022 en in toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De onderhavige vorderingen zijn bijgevolg tijdig ingediend en dus ontvankelijk.

4. Over de vorderingen tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. Verzoekende partijen wijzen er immers terecht op dat zij reeds van hun vrijheid zijn beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen binnen een korte termijn en hebben dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werden de vordering tegen de bestreden beslissingen ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vorderingen niet.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 14, 21 en 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode), van artikel 5 van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: Schengengrenscore), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Het middel wordt in het verzoekschrift van verzoeker als volgt onderbouwd:

“Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé.

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement du requérant et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen par la Belgique. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage qu'il devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas.

Que le seul document à fournir à l'arrivée est le passeport revêtu d'un visa ;

Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

« (...) »

Qu'il convient de rappeler que le requérant a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Qu'il a fourni tous les documents qui étayent sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.

- un passeport en cours de validité

- les documents indiquant l'objet du voyage

- les documents relatifs à l'hébergement

- les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants.

Qu'il a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Qu'il a fourni les documents relatifs à l'hébergement.

Qu'il a prouvé les moyens de subsistance suffisants.

Qu'il a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter le territoire, le centre de ses intérêts tant affectif que social et professionnel se trouvant au Congo ;

S'agissant du document de voyage, le requérant est arrivé en Belgique muni d'un passeport vêtu d'un visa en cours de validité ;

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité, ni falsification dudit document.

Que le requérant a répondu à toutes les questions sur l'objet de son voyage, il a produit une brochure sur les lieux touristiques à visiter. Le requérant connaît bien les itinéraires pour se rendre sur ces lieux car il a déjà visité la plupart de ces lieux et voulait faire visiter son épouse.

Qu'en ce qui est de la réservation d'hôtel, le requérant a dit à l'agent de police qui l'a auditionné qu'il a fait une réservation qu'il ne comptait pas rester dans un même hôtel, son visa lui donnerait droit de circuler dans toute la Belgique et même dans l'espace Schengen.

Que des questions sur ses activités au Congo ont effectivement été posées au requérant, ce dernier a répondu qu'il était propriétaire d'une agence de vente des véhicules.

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas.

Qu'en l'espèce, l'Ambassade de la Belgique au Congo a délivré un visa valable pour un voyage touristique.

Que dans la pratique de cette ambassade, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité.

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« (...) ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« (...) ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré ;

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse quand bien même le requérant avait en sa possession tous les documents requis.

Que s'agissant de son hébergement, le requérant avait une réservation d'hôtel et le solde sur sa carte de banque lui permet de couvrir toutes ses dépenses pendant son séjour.

Que par conséquent, tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par le requérant lors de son audition à l'aéroport.

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste ;

Que le requérant a rempli les conditions pour séjourner dans l'espace Schengen ;

Qu'il a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa ;

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition ;

Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, le requérant a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire ;

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que le requérant a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'il n'est pas signalé aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées au requérant avant qu'il ne voyage ;

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir ;

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef ;

Que dans un cas similaire le conseil de céans a procédé à l'annulation de la décision querellée (CCE, arrêt n° 161 882 du 11 février 2016).

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par le requérant sont avérés, d'autant plus que l'ambassade de la Belgique au Congo s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa ;

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par le requérant dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies ;

Qu'il y a une présomption dans le chef du requérant d'autant plus que le visa lui a été accordé ;

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par le requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait ;

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation ;

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;"

4.2.2. Beoordeling

4.2.2.1. Preliminair opmerking

Vooraf wenst de Raad te verduidelijken dat artikel 5 van de (oude) Schengengrenscore niet langer bestaat en ondertussen werd vervangen door artikel 6 van de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van deze bepaling.

4.2.2.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste en de derde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 32, 1, a), II), en 34, 1/2, van de Visumcode. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite, met name dat het visum dat aan verzoekende partijen op 28 januari 2022 werd afgegeven wordt ingetrokken omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, waarbij wordt toegelicht dat zij in het bezit zijn van een gedetailleerd toeristisch programma, doch niet kunnen benoemen wat zij wensen te gaan bezichtigen in België en dat zij een hotelreservatie hebben van 13 februari 2022 tot en met 15 februari 2022, terwijl het terugkeerticket pas op 12 maart 2022 is en zij niet kunnen aangeven waar zij zullen verblijven en hoe zij hun verblijf zullen invullen.

Ook in de motieven van de tweede en de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekende partijen de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd omdat zij niet in het bezit zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, waarbij wordt toegelicht dat zij in het bezit zijn van een gedetailleerd toeristisch programma, doch niet kunnen benoemen wat zij wensen te gaan bezichtigen in België en dat zij een hotelreservatie hebben van 13 februari 2022 tot en met 15 februari 2022, terwijl het terugkeerticket pas op 12 maart 2022 is en zij niet kunnen aangeven waar zij zullen verblijven en hoe zij hun verblijf zullen invullen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Uit het voorgaande blijkt tevens dat de motieven van de bestreden beslissingen betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekende partijen, zodat verzoekende partijen niet dienstig kunnen voorhouden dat de bestreden beslissingen berusten op een stereotiepe motivering. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter

feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2.3. Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)”

De beslissingen tot intrekking van het visum vinden op hun beurt hun juridische grondslag in artikel 34.2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op 13 februari 2022 te Zaventem toekwamen vanuit Addis Abeba met een Congolees paspoort voorzien van een door België afgeleverd visum type C met een duur van 90 dagen en dat hun terugreis voorzien is op 12 maart 2022.

Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschriften op dat zij bij hun binnenkomst in het bezit waren van een paspoort voorzien van een geldig visum waardoor zij hadden voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden uit artikel 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat zij in hun verzoekschriften citeren. Verzoekende partijen halen ook aan dat zij ter gelegenheid van hun visumaanvragen een volledig gestoffeerd dossier hadden neergelegd, dat conform de bepalingen uit de Visumcode werd onderzocht en dat hen geen enkele vervalsing of onregelmatigheid kan worden verweten, waardoor hen ten onrechte de toegang tot het grondgebied zou zijn onzegd. De Raad stipt evenwel aan dat overeenkomstig artikel 30 van de Visumcode aan het bezit van een eenvormig visum geen recht op binnenkomst kan worden ontleend. Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, *iuncto* artikel 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (*cf.* RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Zelfs al zijn verzoekende partijen in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (*cf.* RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). Er kan dus niet worden gesteld dat verzoekende partijen louter op basis van hun visum het recht zouden hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied. In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (*cf.* Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-96, nr. 364/1, p. 12). Er mag dan ook redelijkerwijs van verzoekende partijen worden verwacht dat zij bij hun aankomst op 13 februari 2022 te Zaventem duidelijk de verblijfsomstandigheden en de activiteiten kunnen schetsen gedurende hun verblijf in België tot 12 maart 2022 (datum afreis).

In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekende partijen het doel en de omstandigheden van het door hen voorgenomen verblijf in België onvoldoende aantonen.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst vastgesteld dat verzoekende partijen in het bezit zijn van een gedetailleerd toeristisch programma, maar niet kunnen benoemen wat zij wensen te gaan bezichtigen in België.

Verzoekende partijen voeren aan dat zij hebben geantwoord op alle vragen over het voorwerp van hun reis. Zij beperken zich hiermee echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de administratieve dossiers. Blijkens de administratieve dossiers werd ter gelegenheid van hun interpellatie door de grenspolitie immers vastgesteld dat zij “beschikken over een gedetailleerd toeristische programma doch zij kunnen opsteller geen enkele toeristische trekpleister opnoemen welke zij wensen te bezoeken”. Ook door in hun verzoekschriften nog te stellen dat zij een brochure hebben voorgelegd met de toeristische plaatsen die zij zouden bezoeken, doen zij aan dit motief geen afbreuk. Dit motief volstaat op zich reeds om de bestreden beslissingen te schragen.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekende partijen een hotelreservatie hebben van 13 februari 2022 tot en met 15 februari 2022, terwijl het terugkeerticket pas op 12 maart 2022 is en zij niet kunnen aangeven waar zij zullen verblijven en hoe zij hun verblijf zullen invullen. Zoals verwerende partij in haar nota's met opmerkingen terecht opmerkt, betreft het hier een materiële vergissing, nu uit het reservatiebewijs dat verzoekende partijen hebben voorgelegd blijkt dat zij een hotel hebben geboekt met aankomst op 15 februari 2022 en vertrek op 12 maart 2022. Deze materiële vergissing is evenwel niet van aard om de geldigheid van de bestreden beslissingen aan te tasten, nu blijkt dat verzoekende partijen voor de eerste twee dagen van hun verblijf in België geen documenten voorleggen die de omstandigheden van hun verblijf kunnen staven en verzoekende partijen bovendien zelf in hun verzoekschriften te kennen geven dat zij aan de grensinspectie hebben aangegeven dat zij niet van plan waren in hetzelfde hotel te verblijven en dat hun visa hen het recht geven om in gans België en zelfs in de Schengenzone rond te trekken. Aldus blijft het motief van de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen de omstandigheden van hun voorgenomen verblijf onvoldoende hebben aangetoond overeind.

Waar verzoekende partijen nog aangeven dat zij een hotel gereserveerd hadden, gaan zij eraan voorbij dat zij niet voor de ganse periode van hun verblijf een reservatie hadden en evenmin enig ander stuk hebben voorgelegd dat de omstandigheden van hun verblijf kon staven. Waar zij stellen dat zij op hun bankkaart het bedrag hadden dat hen toestaat alle kosten tijdens hun verblijf te dekken, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de vaststellingen van de bestreden beslissingen dat zij de omstandigheden van hun voorgenomen verblijf onvoldoende hebben aangetoond.

Verzoekende partijen kunnen voorts niet worden gevolgd waar zij in hun verzoekschriften voorhouden dat de beslissingen tot weigering van toegang gestoeld zouden moeten zijn op de weigeringsgrond uit artikel 14 van de Visumcode. In die optiek is de verwijzing van verzoekende partijen naar een Franstalig arrest van de Raad (RvV 11 februari 2016, nr. 161 882), waarbij een beslissing tot weigering van een visum werd vernietigd, weinig dienstig. De redenen om een visum te weigeren staan immers los van de vaststelling dat de betrokkene, aan wie een visum werd toegekend, bij machte moet zijn om op het ogenblik van zijn binnenkomst in het Schengengebied een duidelijk beeld te schetsen van het doel en de omstandigheden van zijn verblijf, wat bij verzoekende partijen *in casu* niet het geval was. Ten overvloede brengt de Raad nog in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Verzoekende partijen betichten verwerende partij van kwade trouw en stellen dat niet met alle elementen rekening zou zijn gehouden, maar zij brengen geen concrete voorbeelden aan waaruit dit zou blijken. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat rekening werd gehouden met de door hen neergelegde toeristische brochure en met het reservatiebewijs van een hotel, zij het dat wat betreft dit laatste een materiële vergissing werd begaan die evenwel de geldigheid van de bestreden beslissingen niet vermag aan te tasten.

Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde artikelen van de Visumcode noch van artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin werd een kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

4.2.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

4.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.3.1. In hun verzoekschriften stellen verzoekende partijen het volgende over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Que la partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice ;

Qu'il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247) ;

Attendu que la décision attaquée cause au requérant un préjudice grave et difficilement réparable puisque ne prenant pas en considération les documents qu'il a présenté à son arrivée à l'aéroport de Zaventem, à savoir, son passeport muni d'un visa et des moyens de subsistance suffisants ;

Qu'obliger le requérant à rentrer dans son pays d'origine alors qu'il est en possession d'un visa valable et l'empêcher de passer ses vacances alors qu'il a mis beaucoup d'énergie et de temps dans la préparation de son séjour en Belgique, planifié sa période des vacances et engagé beaucoup des dépenses notamment pour les billets d'avion, les frais d'assurance maladie, les démarches administratives constituent un préjudice grave difficilement réparable invoqué ;

Qu'il y résultera également un préjudice moral, une période de vacances s'avérant d'un grand intérêt pour la santé après un long moment de travail ;

Que les conditions de refoulement sont connues de tous et engendreraient à coup sûr, un traumatisme moral ;

Qu'il s'agit des préjudices graves et difficilement réparables ;

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, le requérant ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux du moyen tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que les préjudices allégués sont, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistantes et plausibles. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr. 126 129 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 154 689 /III)”

4.3.2. Beoordeling

Aangezien er *in casu* geen sprake is van een evident nadeel, dienen de vorderingen tot schorsing bij uitstek een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten aktes verzoekende partijen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoekende partijen mogen zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moeten integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (kunnen) ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door verzoekende partijen aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat verzoekende partijen concrete en precieze aanduidingen moeten verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissingen veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

Te dezen stellen verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen hen beletten hun vakantie door te brengen terwijl zij veel tijd, energie en geld hebben gestoken in de voorbereiding ervan. De

Raad merkt evenwel op dat het economische en financiële nadeel een louter pecuniair nadeel vormt, dat in principe steeds herstelbaar is (RvS 11 april 2001, nr. 94.695). Bovendien blijkt uit de stukken van de administratieve dossiers dat verzoekende partijen geen reservatie hadden om de eerste twee dagen van hun verblijf door te brengen en dat zij niet konden benoemen wat zij tijdens hun verblijf in België wensten te gaan bezichtigen, zodat een en ander gerelativeerd dient te worden.

Het morele nadeel dat verzoekende partijen zouden lijden omwille van de terugnijving, kan bezwaarlijk beschouwd worden als het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zeker aangezien kan getwijfeld worden of het werkelijk hun bedoeling was om louter als toeristen België te bezoeken (RvS 19 december 2003 nr. 126.668). De Raad merkt op dat het nadeel in geen geval moeilijk te herstellen is, aangezien het verzoekende partijen vrijstaat een nieuw visum met het oog op toerisme aan te vragen indien zij werkelijk de bedoeling zouden hebben een toeristisch bezoek aan België te brengen.

Samen met verwerende partij in haar nota's met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekende partijen werd niet op afdoende wijze aangetoond.

4.4. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dienen te worden afgewezen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

D. DE BRUYN